

Кочо рибарчето.

очо отдавна стои край рѣката съ вждица въ ржка и едва може да си улови петъ-шестъ дребни мрѣнчета.

Но ето че мина край него бай Мирчо-рибарътъ. Той бѣ напълнилъ голѣмата си козинева торба съ едри риби, които бѣ хваналъ съ мрѣжата си изъ дълбокитѣ вирове.

— На подрѣжъ, Кочо, торбата, а пъкъ азъ ще нагазя въ този виръ дано уловя още нѣкоя едра мрѣна.

Кочо пое торбата и отново загледа надъ вждицата си, а бай Мирчо се вече гмуркаше въ бистритѣ води на синия виръ.

Въ това врѣме изъ пѣтя минаваше учитель Стаменовъ съ ученицитѣ си, които се връщаха отъ разходка. Тѣ познаха Коча и се отбиха при него

— Защо не дойде днесъ на учение, Кочо, запита учительтъ.

— Воловетѣ пася, учителю. Хей ги, гдѣ пасятъ, а азъ си ловя тукъ риба!

— Хей, колко голѣми риби въ кочовата торба! Ти ли ги хвана, Кочо? съ очудване го питаха съученицитѣ му.

